

L'entrevista

Paul Preston **Historiador.** El prestigiós hispanista britànic dirigirà l'Observatori Catalunya Món, que té com a objectiu promoure Catalunya a l'esfera internacional. Aquest catalanòfil és feliç amb l'encàrrec.

«No percebo que Catalunya vagi de víctima»

ALVARO MONGE

EVA PERUGA

—¿Passa la prova del cotó: el pa amb tomàquet, el Virolai, l'11 de Setembre...?

—Sóc un principiant.

—Ho dic perquè un anglès de Liverpool per dirigir l'Observatori Catalunya Món... ¿estrany?

—Com que no hi ha cap altre observatori com aquest, el fet que el dirigeixi un català o un americà o el qui sigui fa estrany. Fa estrany perquè és el primer.

—¿Que potser és per donar exemple i que aprenguem anglès d'una vegada?

—Espero que no. La globalització de l'anglès ha estat una cosa positiva per al món financer, però perjudicial per a la cultura dels països, entre ells, la Gran Bretanya.

—L'Observatori vendrà Catalunya.

—Per una part, és evident que Catalunya té coses per exportar: moda, cuina, productes naturals, fins i tot en medicina hi ha moltes coses d'alta tecnologia. La idea és que fora d'Espanya s'entengui més bé no només el que hi ha de positiu a Catalunya, sinó també les seves dificultats i problemes. Ningú de fora s'adona, per exemple, del problema que la identitat de Catalunya, per raons òbvies, està lligada a la qüestió de la llengua; la cultura es basa en la llengua. Del fet que hi hagi tants països molt més petits que tenen idiomes reconeguts per la UE i que

el català, que es parla en diversos països, no estigui reconegut.

—I l'Observatori ho explicarà.

—L'Observatori tindrà dues funcions. Per una part, explicar Catalunya al món. No tindrem una columna diària als tabloides, és una cosa que arribarà a un públic una mica selecte, però em sembla que és important. Una altra cosa de la qual s'ocuparà el nostre personal és fer anàlisis econòmiques que puguin ajudar a fomentar inversions a Catalunya o a la comunitat econòmica aquí.

—¿I el triplet del Barça, el vendrà?

—Això es ven sol. Una de les coses que ens estem plantejant fer és un estudi seriós sobre el pes econòmic i social del Barça. Representa una cosa molt important, un model de propietat d'un club de futbol. Diferent de la fórmula de trobar un multimilionari per comprar l'èxit, com al Chelsea.

—¿Existeix la marca Barcelona?

—És increïble la popularitat de Barcelona fora. És la Pedrera i la Sagrada Família. És això i el Barça, la cuina, l'hospitalitat de la gent.

—¿Des de fora se'ns veu diferents de com se'ns veu des d'Espanya?

—Hi ha una diferència tremenda. L'hostilitat amb què es veu Catalunya en moltes parts d'Espanya no té comparació a la resta d'Europa. Costa molt explicar fora els problemes econòmics que hi ha aquí, les diferències fiscals, d'inversions respecte de la resta d'Espanya. Però ho intentarem.

—¿Fem el paper de víctimes?

—La idea que Catalunya va de vícti-

Sempre aprendre

Paul Preston (Liverpool, 1946) és un historiador amb majúscules que reivindica, després de més de 40 anys d'estudi, «intentar aprendre». Ens ha explicat als seus llibres els aspectes amagats de l'Espanya contemporània. D'aquella Espanya dividida. Potser per això, saluda iniciatives unitàries com la del Patronat Catalunya Món, de la London School of Economics and Political Science i de diverses entitats per projectar la realitat catalana. Una realitat que és capaç d'explicar en un català perfecte.

ma l'he sentida molt a la resta d'Espanya. No he tingut la sensació que Catalunya vagi de víctima.

—¿I la desafecció, l'ha notat?

—He notat moltíssima més hostilitat en altres parts d'Espanya cap a Catalunya que al revés. Hem fet estudis de la premsa catalana i espanyola i hi ha molta més hostilitat per part de l'espanyola. Des de fora hi ha una visió tan diferent de la que hi ha des de dins... Des de fora veig coses positives a Espanya i a Catalunya. La més

negativa és la increïble divisió que hi ha entre espanyols, fins i tot entre catalans. Per mi —com a guiri que no sap res—, si el gran handicap de Catalunya són els seus problemes amb Espanya el més lògic és unir-se, presentar a la resta d'Espanya una cara com més unida millor. Els partidismes apripen.

—És un gran coneixedor de la figura del Rei. ¿Ens veu gaire monàrquics, als catalans?

—Hauria de definir què és monàrquic. Si monàrquic és algú que es creu tota la mística del tron i el dret diví de la persona per ser de la dinastia i per la continuïtat de la línia i tot això, llavors, monàrquics d'aquest estil, purs, n'hi ha molt pocs. Poquíssims a Anglaterra, a Espanya i encara menys a Catalunya. Els que estan contents de tenir el Rei com a cap de l'Estat són la majoria. La majoria dels espanyols, sense pensar-ho, accepten passivament la monarquia. En aquest sentit, són monàrquics perquè prefereixen tenir un cap de l'Estat per sobre dels partidismes. I el Rei s'ha mostrat per sobre d'aquests interessos. És un gran factor per a l'estabilitat.

—¿Sense Rei no hi hauria establert?

—Espanya ha tingut una experiència de la qual no s'ha recuperat. Potser d'aquí a 50 anys, vés a saber. No es pot separar el paper del Rei de tot el moviment de la recuperació de la memòria històrica. Presideix un país trencat i dividit per la crispació que ve de la guerra i de la dictadura.

—Així, el seu somni és...

—Que l'Everton, el meu club de futbol, torni a ser el que era. ≡